

Pohádky pro hodné prvňáčky

Zavři očka a jdi spát,
já ti budu povídat...

Svým kamarádům prvňáčkům
věnují pátáci

Milí prvňáčci,

chodíte už skoro celý rok do školy. Naučili jste se číst, a proto jsme pro vás vytvořili obrázkovou knížku plnou pohádek. Nejsou to ledajaké pohádky, same jsme je pro vás vymysleli, aby se vám při nich hezky usínalo.

A když se vám budou po dlouhém čtení zavírat očka, dočte vám zbytek pohádky maminka. Nemusíte se za to stydět, nám totiž občas také pomáhali dospěláci, když jsme pro vás pohádky vymysleli.

Udělá nám radost, když si na nás vzpomenete, kdykoli tuto knížku otevřete.

Váš 5. A

O malém dráčkovi Kulihráškovi

Pohádka pro Dennyho

Natálie Nechvátalová

Byla jedna dračí rodinka, která měla syna Kulihráška a ten měl plno kamarádů.

Když měl Kulihrášek narozeniny, pozval své kamarády na palouček u jejich jeskyně. Jeho kamarádi přišli v hojném počtu a začala Kulihráškova oslava narozenin plná her a dovádění. Kamarádi si hráli a dováděli. Tu se ale rozhodli, že si zahrají na schovávanou a nechali Kulihráška, ať je hledá u nich v jeskyni. Maminka nebyla nadšená, ale nemohla to Kulihráškovi zakázat v den narozenin, a proto souhlasila. Kulihrášek byl nadšen, že může „pikat“. Za pár minut našel skoro všechny, ale kamarádku Pepinu ne a ne najít. Schovala se totiž v tmavém koutku jeskyně. Nakonec Kulihrášek našel i ji. Protože nebylo koho hledat, tak se rozhodli jít na palouček, kde Kulihráškova maminka nachystala pohoštění a veliký dort pro oslavence.

Dráček dostal plno dárků a byl rád, že se oslava vydařila a všichni byli spokojeni. Blížil se večer, děti poděkovaly Kulihráškovi za pěkný den a rozešly se do svých domovů. Tam ulehly do svých postýlek a sladce spaly až do bílého rána.

O nerozlučných přátelích

Pohádka pro Aldu

Karolína Křečková

Byl jednou jeden kocour Artur a fena Tara. Tara pocházela z Náramče a Artur z Vladislavi, ale teď už žil také v Náramči.

Jednoho dne přišel Artur za Tarou a říkal: „Něco mě napadlo. Co kdybychom se spolu vydali do světa?“ Tara řekla: „To je dobrý nápad.“ Artur si s sebou sbalil granule a Tara si vzala kosti a svoji oblíbenou hračku. Večer, až šli všichni spát, běžela Tara k Arturově pelišku a nemohla uvěřit svým očím. Artur usnul. Zašimrala ho na tlapce a on vyskočil a utíkal, co mu nohy stačily, aby se schoval. Tara se smála, až se za břicho popadala. Artur si potom uvědomil, že to nebylo strašidlo, ale Tara. Otevřeli vrata a vydali se na cestu do světa.

Šli pěšky až do Vladislavi, kde dříve bydlel Artur. Šli na zahradu a potkali tam Barču. Barča hned křičela: „Arture, Arture, jsi to ty?“ Vzala ho do náruče a říkala: „Jsi to ty! Tebe já poznám.“ I kočka Járuška se přišla podívat, co se děje. Barča pozdvihla hlavu a uviděla Taru. Barča ji už znala. Zatímco si Barča hrála s Tarou, Artur šel za Járuškou. Řekl jí o výpravě do světa. Zeptal se, jestli nechce jít s nimi. Jára řekla: „No, já bych moc ráda, ale právě jsem těhotná.“ Arturovi se zdálo, že přibrala, ale pak se dozvěděl tohle. Trochu zaskočeně řekl: „Gratuluji, tak to bych tu měl být s tebou, nemůžu tě tu nechat samotnou.“

Barča si potom řekla, co tady vůbec sami dělají. Běžela zavolat své kamarádce Karolíně a pověděla jí, co se stalo. Kája jí na to řekla: „Tak je pohlídej, za půl hodiny tam budu a odvezu je k babičce.“ Barča odpověděla, že je doma sama a jestli by tedy Kája nemohla u ní tu jednu noc přespát. Kája říkala, že by teda mohla, ale nevěděla, co se zvířaty. Taky si vzpomněla, že babička s dědou jsou na dovolené a že se vrátí až za týden. Barča odpověděla: „Do zítřka tu můžou přespát a zítřka je odvezeme.“ „Tak jo, za půl hodiny jsem u tebe,“ řekla Kája. Zatímco se Barča domlouvala s Kájou, přišla na zahradu i Anne (Ený) a ptala se Tary, kdo je, co tady dělá a kladla jí různé takové otázky.

Když Kája přijela a šla s Barčou na zahradu, zůstaly obě kamarádky stát s otevřenou pusou. Járuška porodila čtyři krásná koťata, tři chlapečky a jednu holčičku. Protože bylo léto a velké prázdniny, tak se Barča s Kájou domluvily, že tam ten týden bude Kája spát. Byla to velká legrace. Spaly na zahradě pod stanem.

Až uplynul týden, tak si Kája a Barča vzaly kola, přibraly Taru, Anne (Ený), Artura, Járušku a koťata a všichni se vydali do Náramče. Babička s dědou už přijeli a bylo všechno v pořádku. Barča se svými zvířaty odjela a bylo všechno jako dřív.

O zlaté rybce

Pohádka pro Juliána

Pavel Bobek

Kluk Pavel od malička rád rybaří. U vody je jako doma. Někdy chodí s tátou, jindy se vypraví sám. Vždycky, když jde na ryby, potřebuje se nachystat. Připraví si červy, rohlík, napařený rohlík, kukuřici, speciální těsto, těstoviny, podle toho, jakou rybu chce ulovit. Víte, jakou by chytil nejraději? No, přece zlatou! O té sní každý malý kluk. Až má vše schystané, samozřejmě také udice, podběrák a všechno to rybářské nádobíčko, obleče se, obuje, vezme do ruky rybářskou židličku a jde.

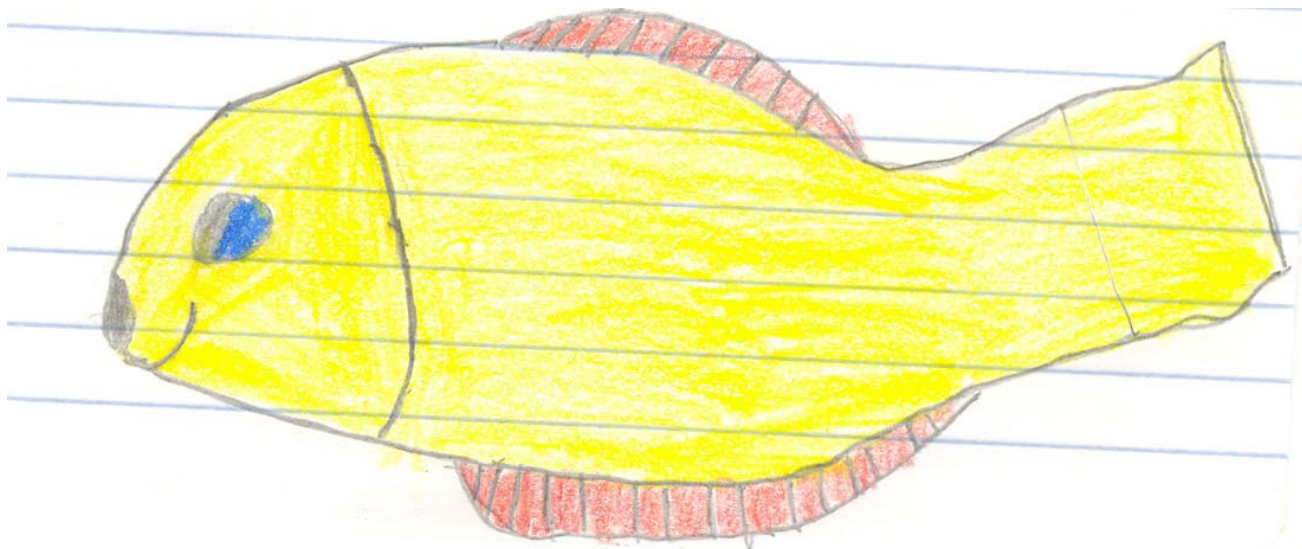
Jednou takhle přijde s tatškou k rybníku, všichni se jim smějí, že dnes nějak zaspali, a proto nic nechytí. A přitom Pavel s tátou jsou nějací rybáři! Kapři, cejni, ba dokonce i sumci se před nimi mají na pozoru. Pavel je dnes smutný už od rána. V noci měl podivné sny, včera se mu nedařilo ve škole, mamka s tatškou se na něj zlobí, že je neposlušný. A teď ještě tohle! A on si tolik přeje chytit velkou rybu, aby všem ukázal, že je aspoň dobrý rybář.

Pavel usedá nedaleko tatky. Moc se mu ale nedaří. Na udici se mu třepotají jen nějaké mřenky a podměrečný kapřík. Jak tak sedí, přemítá, je celý smutný, náhle splávek poskočí, vlasec se zachvěje a napne. Že by přece? Rybářské štěstí je na dosah. Honem podběrák! Pavel nemůže uvěřit svým očím! Co se to tam blýská? To přece není možné! To se mu asi zdá! Najednou se to stalo! Zlatá ryba promluvila: „Pavlíku, já tě znám! Často tě tu pozoruji. Víím, že jsi správný rybář a pustíš každou rybu, kterou pustit máš. Víím také, co tě trápí. Když mě pustíš, splním ti tvé přání! Nesmíš se ale nikde vychloubat. To víš, každému se nepodaří takový úlovek.“ Pavel neváhal ani na chvíli. Však už se mamku a tatku něco natrápil. Za okamžik už mu zlatá rybka ploutvičkou vesele zamávala.

Pavel seděl jako opařený. Stalo se to nebo nestalo? A tak chytal ryby dál. Chytil jen jednoho kapra, ale zase stál za to. Všichni okolo říkali, jaký je dobrý rybář. Pavel už měl chuť vybrebat, co se mu přihodilo, aby ho obdivovali ještě víc, ale včas se zarazil.

Když se vrátil domů, byl jako vyměněný. Mamce pomáhal, kde mohl, a byl ochota sama. Ani ve škole ho nepoznávali. Stal se z něj opravdu správný kluk.

Nezkusíte také chytit svou zlatou rybku?

Kočka Sissi baletkou

Pohádka pro Sárú

Jitka Nováková

Sissi byla kočička, ale nebyla to obyčejná kočka. Byla výjimečná tím, že ráda tancovala. Jednoho večera maminka dovyprávěla Sissi pohádku a už byl čas jít spát. Sissi se těsně před spaním zeptala maminky: „Mami, kdy už budu velká? Víš, já bych chtěla jezdit kolem světa jako úspěšná baletka.“ A maminka jí odpověděla: „Dám ti radu, jdi za svými sny a dokážeš velké věci.“

Druhého dne se Sissi probudila a honem honem se chystala na hodinu baletu. Když vešla do místnosti, nikdo tam nebyl. Sissi se divila: „Kde to všichni jsou?“ A najednou vrazila omylem do zrcadla a to se rozevřelo. Byl tam tajný vchod. Sissi neváhala a šla dovnitř.

Všude kolem byla tma, ani slyšet nic nebylo, snad jen podivný hluk. Znělo to jako vodoпад. Náhle Sissi uviděla před sebou v dálce jasné světlo. Nemeškala a šla za světlem. Ocitla se v kouzelné zemi, kde se stromy třpytily zlatem a stříbrem, všude kolem byly rozkvetlé louky, květiny zářily jako diamanty. Sissi uviděla před sebou zlatou loďku a honem do ní nastoupila. Plula po zářivé vodě. A pak loď zastavila. Sissi vystoupila a před sebou uviděla krásný altánek, uprostřed altánku byly na zemi namalovány květiny. Začala všude kolem hrát hudba a Sissi se pustila do tance. Tancovala a tancovala. Připadala si jako opravdová baletka. Pak si ale uvědomila, že musí přece domů. Maminka se už jistě strachuje. Zkusila vyslovit přání, třeba se jí splní, když je v čarovné zemi. Jen pomyslela a v tu ránu byla doma v postýlce a držela v tlapce kouzelnou hůlku.

Myslíte, že jí pomůže stát se světoznámou kočičí baletkou?

Záchrana koní

Pohádka pro Sabinku

Gabriela Pospíchalová

Žily byly dvě dívky, které musely tvrdě pracovat u starého zlého farmáře. Ten vlastnil dva koně, vlastně to byly kobyly, jmenovaly se Winny a Havana. Dívky Gábinka a Sabinka měly tyto dva koně moc rády. Jednoho rána zaslechly, jak farmář řekl, že právě tyto dva koně dá na jatka a koupí dostihové koně. Dívky si řekly: „Nenecháme ty staré koně trpět.“

V noci se vplížily do stáje a koně osedlaly. Vyjely ze statku neznámo kam. Ráno se šel farmář podívat do stáje a vykřikl: „Koně nikde!“ Vzal si svého nejrychlejšího koně a vydal se je hledat. Dívky viděly, že je farmář dohání, poprosily lípu, ke které právě přijížděly, aby je schovala před farmářem. Lípa jim řekla, že je schová, a dokonce dá jejich koním dar – lidskou řeč. To je odměna za to, že jste mi celá léta nosily vědra vody, abych ve velkých vedrech neuschla. Farmář projel a ničeho si nevšiml. Poté s koňmi vyjely ven a koně začali mluvit lidskou řečí: „Jste moc hodné, že jste nám pomohly. I my vám pomůžeme a máme pro vás překvapení. My víme, odkud vás farmář unesl, když jste byly malé, abyste u něj zdarma pracovaly, a teď vás tam odvezeme.“

To bylo radostné shledání, maminka s tatínkem byli šťastni, že se jim vrátily dcery, ale i koně přivítali ve své rodině. A ještě dlouho spolu všichni spokojeně žili.

O žabce Adélce

Pohádka pro Magdalenku

Terezie Plucarová

Jednou si žabka Adélka plavala v rybníčku jako každý den. Bylo velmi sucho, rybníček byl mělký, a tak nebylo divu, že rybníček brzy vyschl. Žabka nevydržela dlouho bez vody, a proto se rozhodla, že odtud odejde. Sbalila si všechny své věci a šla.

Večer přišla k jednomu docela malému rybníčku, v něm se rozvalovala velká a tlustá ropucha. Adélka se jí zdvořile zeptala, jestli u ní může přespat. Ale ropucha ji vyhnala. Adélka z toho byla smutná. Šla ještě chvíli, ale pak na ni padla únava a ona usnula pod velkým košatým stromem.

Ráno se nasnídala a vydala se na cestu. V pravé poledne dorazila ke krásnému rybníčku, zalíbil se jí na první pohled. Obklopovalo jej zelené rákosí, nebydlela tam žádná žába, voda v něm byla příjemně chladivá. Také byl mnohem hlubší a větší než rybníček, který Adélka původně obývala. A proto se rozhodla, že tady zůstane. Tak si v něm šťastně žila.

Magdalenko, až půjdeš kolem takového pěkného rybníčku, zaposlouchej se, jestli se neozve veselé kvákání žabky Adélky.

Ať žije fotbal!

Pohádka pro Toma

Eva Kujalová

Byl jednou jeden fotbalový míč. Ale nebyl to obyčejný míč, s jakými spousty kluků hrají fotbal, i když se na první pohled ničím nelišil. Byl stejně černobílý, okopaný a špinavý, jak při vášnivé hře kolikrát spadl do bláta. A to byl právě ten problém – tento míč byl nespokojený, že vypadá tak, jak vypadá – zkrátka jako hodně používaný fotbalový míč. Po jednom zápase, když utichl hlahol kluků a fandění holek a míč odpočíval v krabici v tělocvičně, začal mít právě všeho dost!

„Proč do mě jen každý kope? Co jsem komu udělal? Lítám z jednoho konce na druhý a nikomu se nezavděčím! Ať padnu kam padnu, pořád mě kopnutím vyhánějí! A když se schovám do sítí jedné z branek, polovina hráčů vždy nadává a někteří diváci křičí řvůů! Tak vletím do branky na druhé straně a zase na mě nadávají ti druzí! Já už tady nebudu, já, já...já prostě uteču.“

Vyskočil z krabice, několika pokusy se dostal na rám okna a ...břink, rozbité sklo s cinkotem dopadlo na podlahu. Míč byl svobodný!

Rozběhl se napříč ulicí, bez rozhlédnutí...tůůt, tůůůt! Skřípění brzd projíždějících aut a nadávání řidičů jej pronásledovalo ještě několik metrů za silnicí. Kdyby měl ruce, otřel by si z čela pot. Byl sice zvyklý, že do něj kopou, ale že ho chtějí přejet na placku, placičku, to se mu ještě nikdy nestalo. Ještěže umím kličkovat, pomyslel si, ale hlava se mu stále točila, jak se snažil vyhnout kolům aut. Tady mi snad nic nehrozí, pomyslel si, když se rozhlédl. Zeleň barva mu byla povědomá, i když hřiště bývalo placatější – náš míč se dokutálel do parku. Dokutálel se až na konec hřiště a uviděl krásný barevný míč, s kterým si házela dvě děvčata. Vůbec do něj nekopala! Jen zlehýnka do něj ťukala prsty a balon se vznášel jako krásný duhový motýl. „To je nádhera,“ pomyslel si náš míč, „takhle bych si chtěl hrát!“ Přiblížil se až k nim a zeptal se: „Ty, krásný míčku, mohu si hrát s vámi?“ Ale míč mu odpověděl: „S takovým míčem si nikdy, nikdy nikdo hrát nebude, jsi špinavý a okopaný míč!“

Míčkovi bylo líto, co mu pyšný duhový míč řekl, odkutálel se do ústraní a tam přemýšlel. „Co jsem komu udělal, že si se mnou nikdo nechce hrát? Já jsem přece taky míč, ne?!“ mumlal si tak pro sebe. A tak tam byl celý den. Pražilo sluníčko a on z té lítosti a z toho zklamání prostě na chvíli zdříml. A jak se probudil, dostal nápad. „Najdu si nějaký malý potůček a tam se celý vydrhnu.“ A tak se kutálel a kutálel, až uviděl krásný modravý potůček a řekl si:

„V tom se krásně vyčvachtám!“ A hop a byl ve vodě. Jak se vykoupal, lehl si na sluníčko, aby se usušil. Jak se usušil, byla už skoro tma a nikde nikdo, s kým by si mohl hrát, když je teď tak hezky vymydlený. Udělalo se mu moc smutno. Proběhl celý park a nikoho nenašel a nenašel ani cestu domů – do své krabice v tělocvičně. Schoulil se pod opuštěnou lavičku a snažil se spát. Ze spaní sebou trhal, jak se mu zdálo, že létá po hřišti mezi kluky, slyší jejich smích a výskot fandů z hlediště.

Ráno jej probudila studená rosa. „Brrr, to je zima,“ pomyslel si, „musím se zahřát jako při tréninku.“ Začal se kutálet sem a tam, vyskakoval a dribloval a při jednom z těch výskoků zahlédl – štěstím málem vykřikl hurá – svoji školu, svoji tělocvičnu, své fotbalové hřiště! Zapamatoval si směr a tentokrát s rozhlédnutím a opatrně se vydal přes silnici.

Před školou na lavičce seděla parta smutných kluků. Přitočil se k nim a poslouchal, o čem si povídají. Nebylo to veselé povídání, ti kluci byli smutní a nešťastní, protože se jim ztratil jejich oblíbený fotbalový míč. Míč, který jim přinášel štěstí, míč, který měli všichni rádi. Byl jejich oporou, jejich maskotem. A teď je pryč! Určitě ho někdo ukradl, vždyť v tělocvičně se našlo jen rozbité okno.

Míč se zastyděl. „Proč jsem vlastně utíkal? Vždyť tohle je můj život! Nikdy ze mě nebude nafoukaný duhový míč, budu okopaný a špinavý, ale spoustě lidí přinesu radost z pohybu a štěstí z vyhrané hry! A i když zrovna nevyhrajem, co na tom, tihle kluci mě prostě mají rádi a já je! Byl jsem ale trouba, že jsem to nevěděl!“

Tiše se dokutálel až před lavičku a první, kdo jej uviděl, byl kapitán fotbalového týmu, Tomáš. „Kluci, tady je! Ale je nějaký čistý... Je to vůbec on? Je, je to on, tady má chudák ještě šrám od toho, jak jsem ho jednou špatně nakopl.“ A teď to klukům došlo. „Že on utekl, protože se mu u nás nelíbilo? Hele, kluci, slibme si, že se o něj budeme líp starat. Občas ho umyjeme, vezmeme do parku a jen tak si pohrajeme, aby viděl, že ho máme rádi.“ „Platí!“ zařvali kluci sborem, popadli míč a utíkali na hřiště.

A kdyby věřili na to, že věci mluví, určitě by nastražili uši, aby slyšeli, jak šťastný míč spolu s nimi volá: „Ať žije fotbáááá!!!“

O Petušce a ztracené panence Elišce

Pohádka pro Haničku

Aneta Bilíková

Byla jednou jedna holčička Petuška a ta měla panenku, které říkali Eliška. A ta Eliška měla malého medvídku a tomu medvídkovi říkala Pavel. Ta panenka ale nebyla obyčejná panenka, uměla mluvit, psát, číst i počítat. Zkrátka byla jako obyčejná holčička, zrovna taková jako Eliška.

Jednou v sobotu jeli na výlet a Petuška řekla, že si vezme s sebou svou panenku. Eliška hned také zvolala: „Já si vezmu medvídku Pavla!“ „Jedeme do lesa,“ rozhodla Petuška. „Jupí!“ vykřikla Eliška. Najednou si všimla, že medvídek je moc a moc smutný. „Není ti špatně?“ ptala se starostlivě Eliška. A hned volá: „Petuško, Petuško!“ „Ano,“ ozvala se Petuška, „co je ti Pavle?“ Pavel zkroušeně odpověděl: „Je mi strašně špatně.“ „Je mi to moc líto, ale to zůstaneš doma. Pavla to pěkně mrzelo, zůstat doma zrovna, když jedou holky do lesa na houby. No, není to smůla?

Eliška chodí po lese, hledá houby, kouká kolem sebe a ... „Kde to jsem? Tady to vůbec neznám? Asi jsem zašla do hlubokého lesa. Jak se odtud dostanu? A kdepak je Petuška? Petuško, Petuško, kde jsi?“ Ale Petuška se neozývá. „Jestli se taky ztratila! Co si počneme? Kdyby tu tak byl se mnou můj medvídek. Najednou zaslechne: „Eliško, Eliškóó!!!“ Kde se vzal, tu se vzal, mezi hustými větvemi vystrkuje svou chlupatou hlavu medvídek Pavel. „Přece bych vás tu nenechal!“ A za ruku vede i malou Petušku.

To bylo radosti. Společně pak vyšli z hlubokého lesa a všichni se spokojeni vraceli domů.

O plyšovém medvídkovi koalovi

Pohádka pro Luboška

Kristýna Šťastná

Medvídek koala byl nejoblíbenější hračkou malé Kristýnky. Všude ho nosila a brala s sebou. Medvídek nesměl zůstat doma samotný. Bylo by mu smutno. Medvídek byl na Kristýnku zvyklý a ona zas na něj. Nikdy ho nezapomněla vzít s sebou a také ho vždy přinesla domů. Jenže jednou se stalo něco velmi neobyčejného.

Kristýnka byla s medvídkem na maškarním karnevale. Bylo to tam nádherné. Pro Kristýnku zcela úchvatné. Děti byly převlečené do různých masek. Běhali tam piráti, princezny, šašci, víly, čarodějnice, různá zvířátka a čerti. Soutěžilo se o sladké odměny, tancovalo se a dovádělo.

Kristýnka měla z toho všeho velikou radost, a tak se stalo, že na medvídka zapomněla, neměla na něj čas. Z karnevalu se vracela domů celá šťastná, držela si velké lízátko a různé odměny a na medvídka nezbylo v její náruči místo. Ani si neuvědomila, že ho nemá. Až maminka se najednou zeptala: „Kristýnko, kde máš koalu?“ Nastalo velké zděšení a přímo šílený křik. Medvídek v autě nebyl. Maminka okamžitě otočila auto a zběsilou jízdou se obě vracely zpět.

Pravděpodobnost, že se ztracený méďa najde, byla velmi malá. Přesto se stal skoro zázrak. Když se vrátily zpět, nemohly uvěřit svým očím. Tam, kde původně parkovalo jejich auto, zrovna na tom místě, ležel medvídek. Jako by na ně čekal, až se vrátí.

To bylo radosti! Medvídek byl v pořádku, jen trošku špinavý. Doma ho očistily a Kristýnka s ním usnula v postýlce a od té doby si ho lépe hlídala.

Superhrdinové

Pohádka pro Míšu

Michal Vala

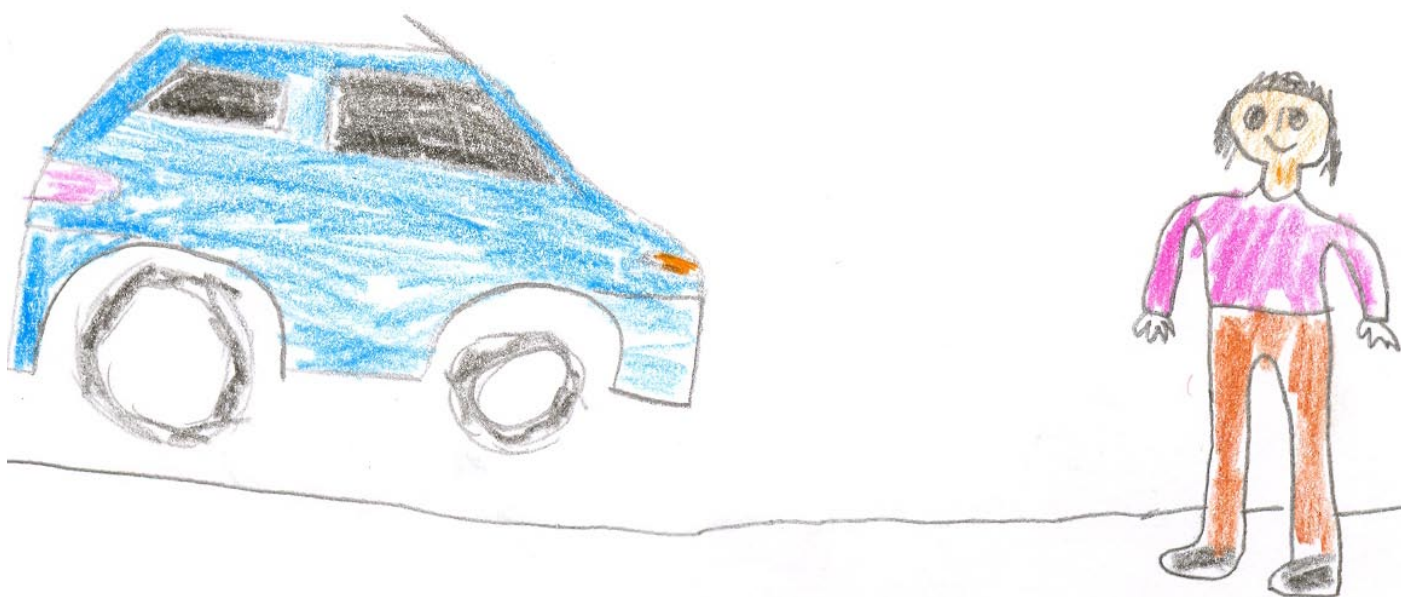
Byli jednou jedni kluci: Tomáš, Michal a Honza. Nebyli to normální kluci, byli to superhrdinové. Zachraňovali lidi, honili zloděje a pomáhali starým lidem s nákupem. Každý z nich měl své speciální schopnosti. Tomáš měl nadpřirozenou sílu, Michal uměl zastavit čas, posunout ho a taky vrátit, a Honza dokázal hýbat věcmi, aniž by se jich dotkl.

Ale každý příběh má i svou černou ovci. Jednoho dne přijel do města pouliční gang Tvrdáků ze vzdálené metropole a usadil se tu. Byli to drsní mladíci, kteří měli své doupě. Libovali si v krutostech a násilí.

Ve třídě sedmáků byla dívka, která se všem klukům líbila. Jmenovala se Liba. A jednou se to stalo. Liba byla před školou a přijelo auto, v autě seděli členové místního gangu. Liba je nepoznala, jeden stáhl okno, zeptal se jí na cestu, ona mu ji vysvětlila a on řekl: „Tak si nastup a ukážeš mi, kde je Hájek!“ Liba si nastoupila a jela. Nečekala však, že ji unesou. Liba křičela: „Pomóóó!!! Ale nikdo ji neslyšel.

Kluci se to dozvěděli až druhý den. Hned jim bylo jasné, že musí něco udělat. Honza navrhl: „V noci vtrhneme do doupěte gangu Tvrdáků.“ Kluci to odsouhlasili. Nastala noc. Kluci vběhli do doupěte gangu a všechny omráčili. Ale členové gangu byli moc silní, takže se hned vzpamatovali. Tomáš nakonec všechny přemohl a Honza, aniž by se jich dotkl, všechny hodil do kanálu. Kluci vykopli dveře, za kterými byla Liba svázaná, a zachránili ji. Liba se ponaučila a už nikdy s nikým nikam nešla ani nejela. A co se stalo se členy gangu? Skončili v kanále a jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes. Kluci dostali od Liby pusy.

A jaké plyne z tohoto příběhu ponaučení? Nikdy nechoďte nikam s někým cizím ani za bonbónek. A nesedejte s nikým, koho neznáte, do auta.

O červeném autu

Pohádka pro Olivera

Šimon Dolák

Jednou jedno pěkné auto bohatého majitele dostalo smyk. A byla to tak velká havárie, že se majitel rozhodl dát ho na vrakoviště. Tam auto den co den sténalo.

Jednoho dne přišel mladý muž a ptal se, jestli tu nemají nějaké auto, co by se dalo ještě opravit. Majitel vrakoviště mu odpověděl: „Spravit by možná šlo, kdybyste si tady na skládce vzal několik zbytků z aut a dal tam nový motor.“ „Tak já si ho tedy vezmu,“ řekl mladík. Pak šli najít nějaké věci, aby se auto dalo spravit. Nový majitel nechal všechno dovézt do své dílny, kde díly přidělal. Potom se jeli projet na zkušební jízdu po městě. Ale když projížděli kolem ostatních aut, auta si šeptala: „FUJ!!!! Co to je za auto? Vypadá jako hromada plechu a ta kola NO TO JE HNUS!!!!“ Ale auto hned vyjádřilo pocit nespokojenosti. Začalo vrčet a dělat divné zvuky. Tak se jeho majitel rozhodl jet do opravy. Když tam přijeli, opravář řekl: „Co to máte za auto? Už jste ho dávno měli dát sem. No tak my vám ho opravíme. Zítra si pro něj přijďte.“ „Děkuji,“ poděkoval majitel.

Den uběhl a majitel si šel pro auto. Ale co to viděl??? Dali mu stejné auto, ale vypadalo úplně jinak. Mělo nablýskaná okna a krásnou červenou barvu. Hned se jeli znovu projet po městě a ostatní auta se divila: „Ty jo!!!! To auto vypadá krásně! A musí být pěkně rychlé! Hele, já mám nápad, zkusíme si s ním dát závod. Tak jo, přesvědčíme se, jestli jsme rychlejší my nebo on.“ Tak jeli za ním a zeptali se ho: „Nechceš si s námi zazávodit?“ Auto odpovědělo: „Jasně. Ale kde a kdy si dáme sraz?“ „Zítra v 18:00 u rybníka.“

Další den utekl jako voda a auta se už řadila na startu. Závod začal a také skončil dobře. Krásné červené auto vyhrálo a ostatní auta se hned zeptala, jestli se k nim nechce přidat do party. Auto tuto pozvánku přijalo, ale jen pod podmínkou, že už se žádnému autu nebudou posmívat, že je staré nebo poškozené.

Květinové víly

Pohádka pro Jarušku

Sheila Freyová

Byla jednou jedna květinová víla Květuška, která žila na malé zahrádce u milé staré babičky. Babiččina zahrádka patřila široko daleko k nejkrásnějším. Kromě Květušky zde žila i její kamarádka Fialka. Pečovaly spolu o své kytičky, staraly se, aby měly dostatek vláhy, sluníčka a vyrostly v krásné květy. Jejich starostí bylo i vyhánět ze zahrádky všechny možné škůdce. Kromě této práce spolu zažily i spoustu legrace a dobrodružství.

Květuška se jednou při hře na schovávanou zeptala Fialky: „Nebylo by veselejší, kdyby se k nám ještě někdo přidal? Bylo by nás více i na hraní a zábavu?“ Fialce se nápad zalíbil a ihned nadšeně souhlasila. „To musíme nějak zařídit!“ Ale jak to vymyslet, to nevěděly.

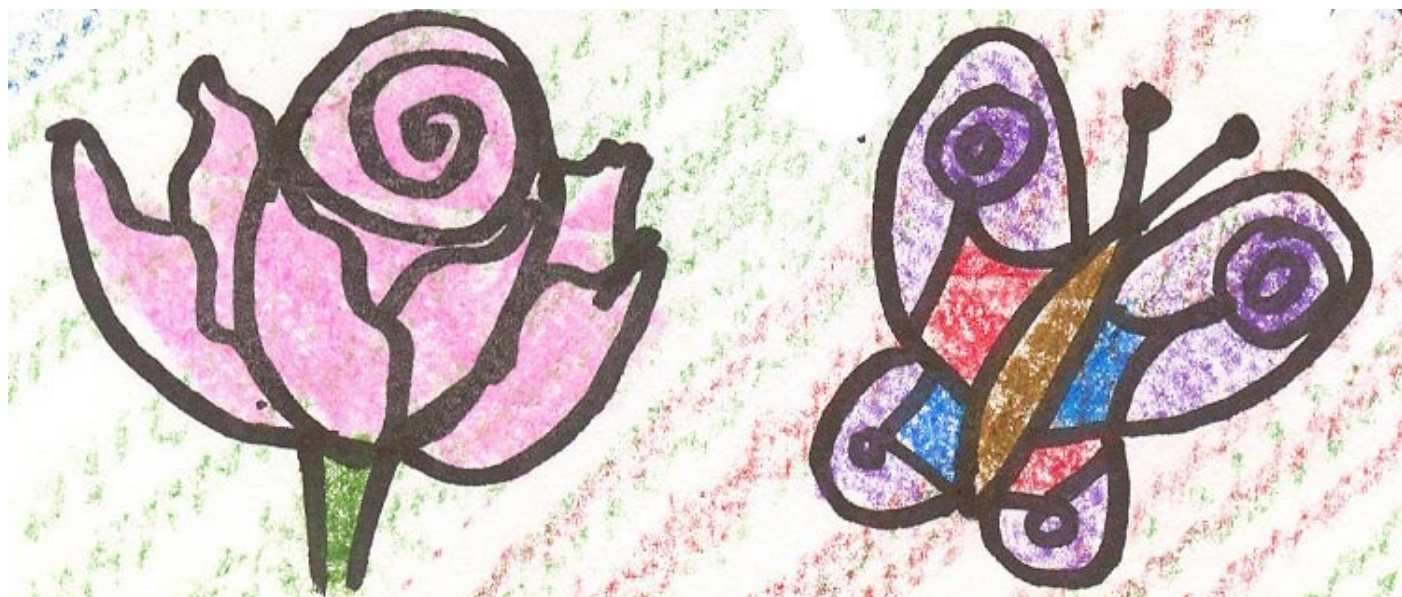
Jejich rozhovor zaslechl motýlek Paví očko a včelka Amálka, kteří v zahrádce poletovali a obě víly dávno dobře znali. Rozhodli se, že vílám pomůžou a donesou na jejich zahrádku semínka jiných rostlinek.

Po čase začala na zahrádce klíčit semínka kopretinek, konvalinek, tulipánků, sedmikrásek, růžiček, pomněnek, ale i pampelišek. S nimi na zahrádku přišly i jejich víly, takže na zahrádce už nikdy nebylo smutno. Babiččina zahrádka byla ještě krásnější a barevnější než kdy předtím, protože každá víla s láskou pečovala o svoji květinu. Mimoto si našly i spoustu času na společné hry.

Čas utíkal a z květinových víl se staly nerozlučné kamarádky. Jak kvetlo jejich přátelství, tak každý rok rozkvétala babiččina zahrádka. Každá z víl vychovala ze semínek spoustu barevných květů, které se svou krásou nepřebíjely. Víly se nemohly dočkat, až poupátka rozvinou své lístečky v pestrobarevné květy.

V tom bylo to kouzlo, protože se k sobě víly hezky a přátelsky chovaly, nikdy se nehádaly, nepomlouvaly a ani jinak si neškodily, tak jejich květy rostly do krásných barev a omamných vůní.

Neříká se vlastně, že o přátelství a lásku máme pečovat jako o vzácnou květinu? Možná to už květinové víly dávno věděly...

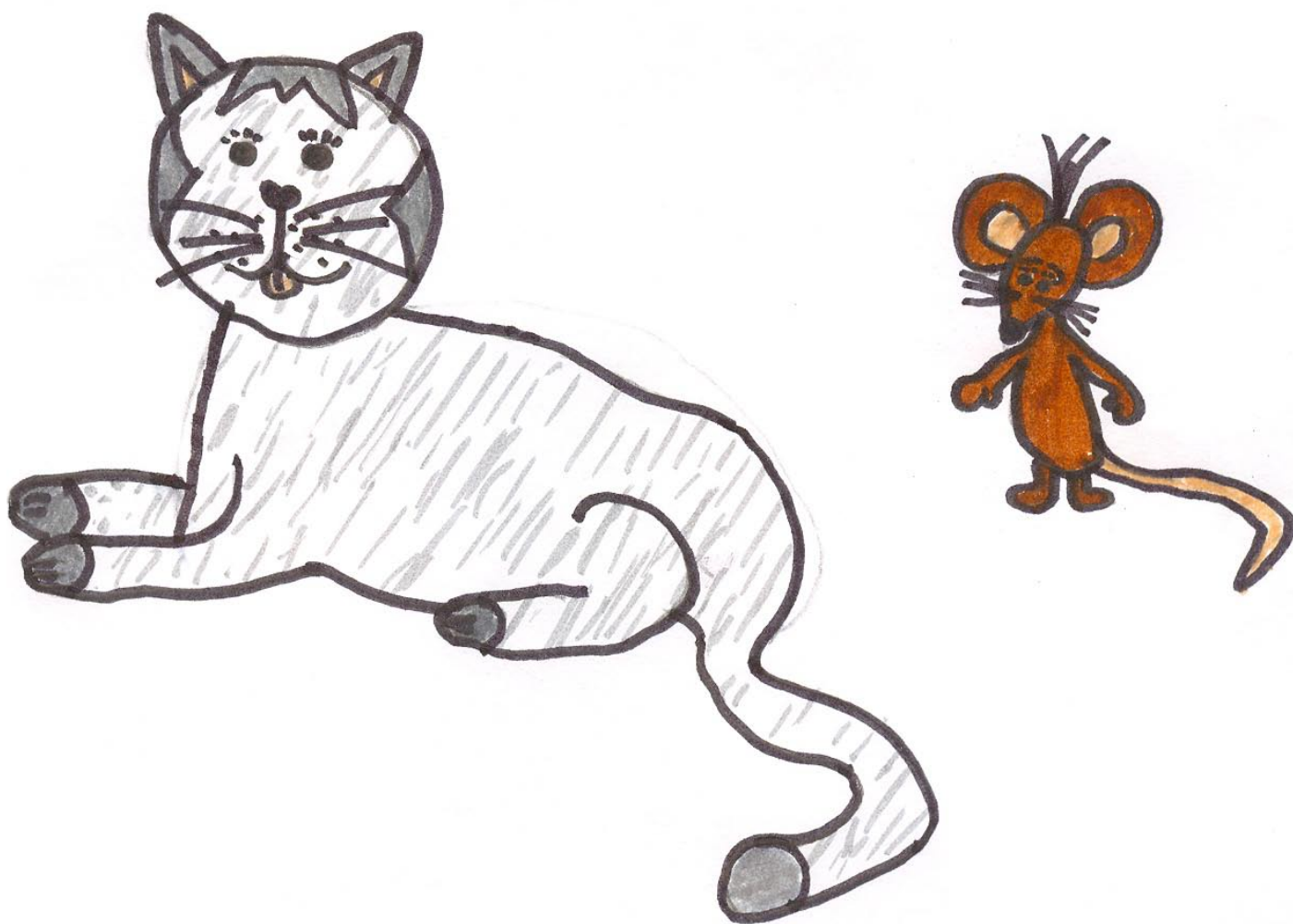
Kočka Vločka a myška Ryška

Pohádka pro Jarušku

Barbara Solařová

Kočka Vločka je celá bílá jako sníh, proto ji bývalí majitelé pojmenovali Vločka. Když majitelé umřeli, kočka Vločka zůstala sama. Vločka se potulovala po domě a plakala. Najednou uviděla myš a chtěla ji chytnout, jenže si uvědomila, že nechce být sama a myšce nabídla kamarádství. Spolu si hrály a časem se z nich staly kamarádky. Vločka myšce poděkovala, že už není smutná.

Brzy na to si kočku Vločku našli hodní majitelé. Přátelství mezi myškou Ryškou a kočkou Vločkou zůstalo.

Tomáši, neboj se!

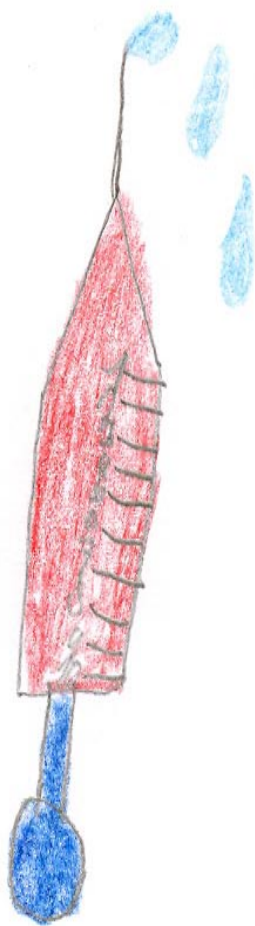
Pohádka pro Tomáše

Patrik Povolný

Byl jeden Tomáš a ten vážně stonal. Maminka mu říkala, ať chodí v papučích. Tomáš však na maminku nedal, začal kašlat a měl pupínky po celém těle. Maminka Tomášovi řekla, že musí k paní doktorce. Tomáš odmítal k paní doktorce jít, a tak nemoc převzala vládu nad Tomášovým tělem. Tomáš začal mít vidiny, myslel si, že se proti němu vzbouřil celý svět. Marně mu všichni říkali: „Tomáši, neboj se!“

Maminka odtáhla Tomáše k paní doktorce, ať chtěl nebo nechtěl. Tomáš se totiž bál injekcí. V ordinaci Tomáš dostal injekci a hned měl normální barvu, už nebyl zelený, ale oranžový.

Tomáš se uzdravil a od té doby se už vůbec nebál chodit k paní doktorce, injekce mu totiž opravdu pomohla.

Velké auto Pepa

Pohádka pro Paťu

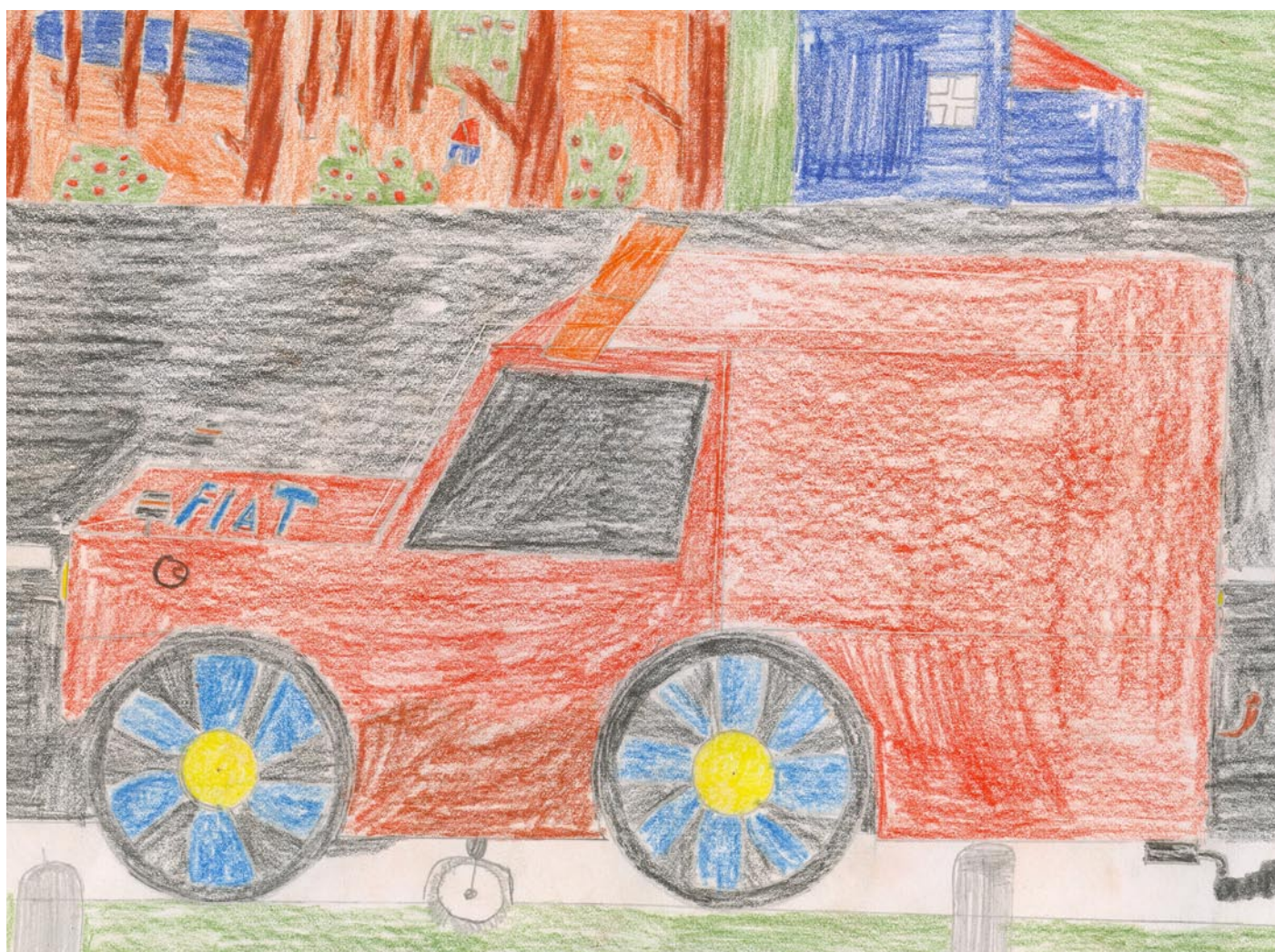
Nikola Tisek

Bylo jedno velké auto, které čistilo ulice, sbíralo odpadky a stříkalo vodou děti. Jmenuvalo se Pepa. Celé dny jezdilo a jezdilo a čistilo ulice a bylo celé zaprášené. Kolem jezdila krásně naleštěná auta, která se mu smála, že jezdí pomalu a je celé špinavé. Pepa byl velmi smutný a rozhodl se, že je potrestá. Druhý den ráno, když všechna ostatní auta ještě spala, odjel do opuštěné garáže v lese.

Po pár dnech byl ve městě rozruch, protože všude byla spousta odpadků, prachu a jiných nečistot. Všechna auta byla velmi špinavá a velmi špatně se jim jezdilo, protože prach jim znečišťoval motory, odpadky překážely v jízdě a v celém městě byl velký zápach.

Auta začala litovat, že se Pepovi smála, protože pochopila, jak je důležitý. Když se Pepa dozvěděl, jak to ve městě vypadá, rozhodl, že je už čas, aby se vrátil. Řekl si, že je už dostatečně potrestal.

Ráno brzy vstal a než se všichni ve městě probudili, krásně vyčistil ulice. Všechny nečistoty odvezl na skládku. A vždy, když uklízel, auta jezdila kolem něho, zdravila ho a už nikdy se mu nikdo nesmál, protože si všichni uvědomili, jak je důležitý.

Splněné přání

Pohádka pro Kát'u

Barbora Havlenová a Michaela Prvácová

Byla jednou jedna malá holčička a ta se jmenovala Kačenka. Byla moc hodná a pořád veselá. Měla ráda zvířátka, ale ze všeho nejradši měla Vánoce. Tenhle rok na Vánoce prožila malá Kačenka něco zvláštního.

Jednou ráno, když byl Štědrý den, vstala malá Kačenka z postýlky a byla víc než kdy jindy veselá. Ze všeho nejdřív vyšla ven, aby se pozdravila se všemi svými zvířátky. Nejdříve šla za kočičkou Járrou. Pak se vrátila do svého pokojíčku, kde měla tři křečky. Jmenovali se Klárka, Danuška a Šmudla. Potom vyšla z pokojíčku a tam se potkala s maminkou. Pozdravily se a popřály si dobré ráno a veselé Vánoce. Maminka jí řekla, aby šla pomoci své sestře Julince nazdobit vánoční stromeček. To dělá Kačenka moc ráda. Potom šla uždibovat vánoční cukroví. Tenhle rok si malá Kačenka na Vánoce přála ze všeho nejvíc pejska. Měla pro něj dokonce i jméno. Jmenoval by se prý Ron. Maminka jí ale říkala, že mají kočičku a ta prý by se mohla pejska bát. Kačenka se rozplakala a utíkala do svého pokojíčku, ale stejně ve skrytu duše doufala, že vysněného pejska dostane.

Maminka ji po chvíli zavolala, aby šla ke štědrovečerní večeři. Kačenka šla ze svého pokojíčku po schodech dolů a v tu chvíli uslyšela zvenku psí štěkot. Maminka jí ale řekla, že nemá chodit ven, ať jde nejdřív na večeři. Kačenka maminku poslechla a šla se najíst. Večeře byla moc dobrá. Tatínek pak řekl, že se půjdou podívat, co dostali za dárečky. Kačenka všechny dárečky, co byly pro ni, rozbalila. Byly krásné, to ano. Přesto ale byla smutná, protože zjistila, že pejska nedostala.

Maminka s tatínkem jí pošeptali, že pro ni mají ještě jeden dárek a ten na ni čeká venku. Kačenka vyskočila radostí a utíkala se podívat ven. Najednou spatřila krásného pejska. Rozběhla se k němu a objala ho. Byly to její nejhezčí Vánoce a navíc se jí splnilo její velké přání.

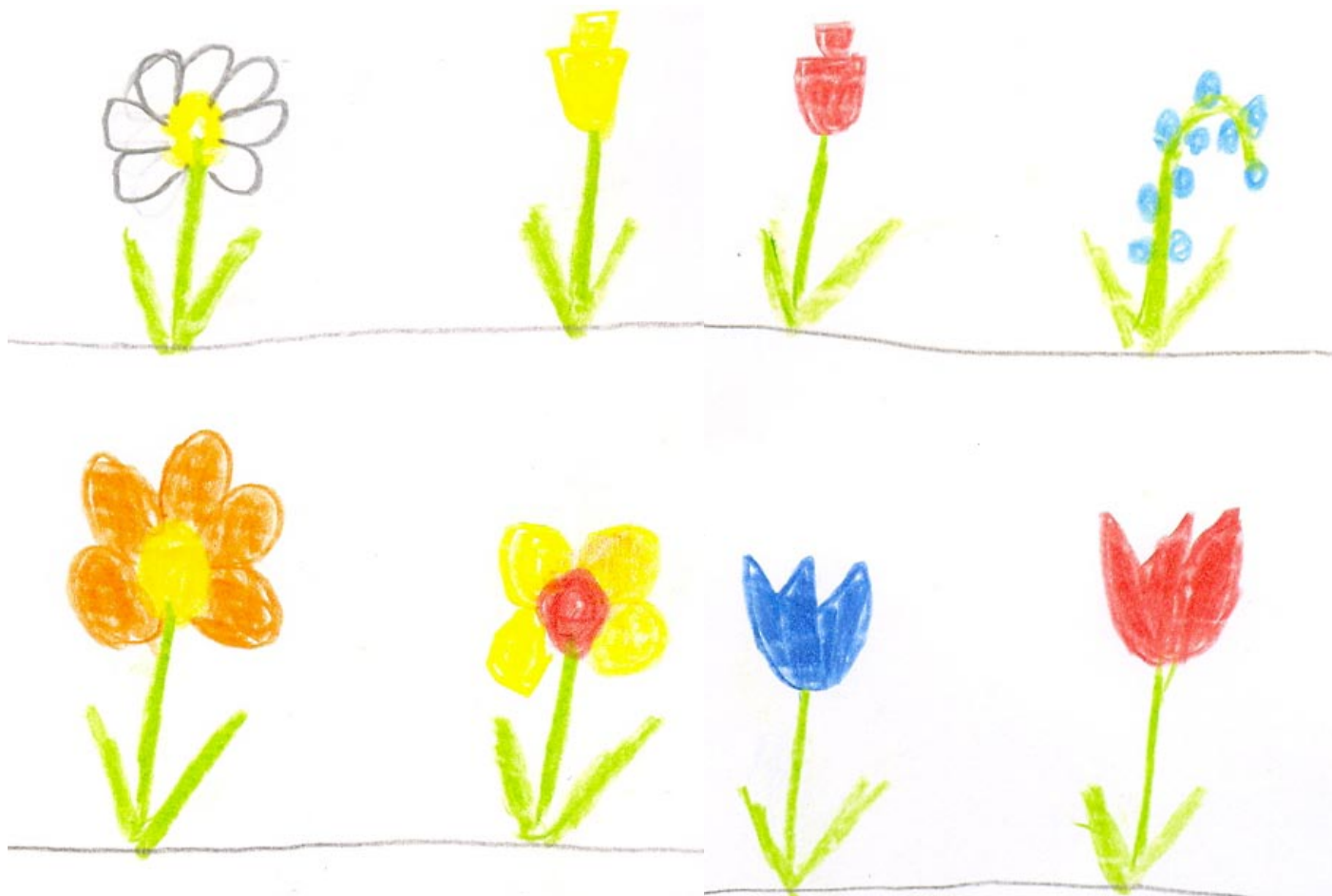
O Eliščině zahrádce

Pohádka pro Ladu

Nikola Švecová

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Eliška. Eliška strašně milovala kytky. Pořád snila, že má zahrádku s kytkami, ale zahrádku si jen mohla představovat, protože bydlela ve 4. patře v paneláku. Jednoho dne maminka zavolala Elišku, ať přijde do obýváku. Eliška přišla a tatínek řekl: „Eliško, povím ti velikou novinu. Budeme se stěhovat.“ A maminka dodala: „A budeš mít zahrádku!“ Elišce se rozzářily oči, vůbec neřekla ani slovo a najednou se rozběhla za maminkou a tatínkem a dala jim véelikáánskou pusu. Eliška se zeptala. „Kdy se budeme stěhovat?“ Tatínek odpověděl, že hned zítra. Eliška byla šťastná, že hned zítra se vyplní její sen – zahrádka a rodinný dům. Šla brzy spát, aby byla na zítřek čilá. Hned ráno jí maminka dala snídani a řekla jí, že až se nasnídá, umyje a obleče, ať přijde pomáhat. Eliška měla na starosti svůj pokojíček, pak zamést, umýt a utřít nádobí a dávat oblečení do tašek. Hned jak Eliška, maminka a tatínek skončili, přijelo stěhovací auto a dva stěhováci. Ti nosili nábytek do stěhovacího auta. Eliška a maminka vzaly tašky a kufry a daly je do auta. Celá rodina zamávala do oken bývalého bytu a už jeli.

Přijeli do nového a krásného domu s garáží a zahrádkou. Maminka řekla, že si rozdělí pokoje, odnesou tašky, krabice a nábytek. Ještě ten den se celá rodina zabydlela. Eliška šla brzy spát, aby zítra mohla sázet kytky a taky, protože byla unavená. Hned druhý den strávila Eliška s maminkou celý den na zahrádce. Eliška zasadila snad všechny druhy květín, ale jen jednu měla nejradši. Jmenovala se lilie. Každý den se Eliška starala o lilii.

Jednoho dne kytička vyrostla do své výšky a Eliška měla velkou radost. Eliška zalévala svou kytku a najednou kytky promluvila. „Ahoj, Eliško,“ řekla květina. Eliška nevěřila, že kytky umí mluvit, dívat se a poslouchat. Eliška se kytky zeptala, jak je možné, že kytky mohou mluvit. Kytka řekla: „Po celou dobu ses o mě hezky starala a já jsem se ti za to odměnila.“ Eliška se vůbec nepohnula a neřekla ani jediné slovo. Kytička řekla. „Pojď, jestli chceš, budeme si spolu hrát. A Eliška souhlasila. Potom Eliška uviděla protivné kluky ze školy. Jeden kluk řekl: „Hele, Eliška má kytičky!“ A šli dál. Eliška si řekla, že jsou potrhlí a hrála si se svou květinovou kamarádkou dál. Už se blížil večer a Eliška musela jít domů. Kytka řekla: „Tak zase zítra. Dobrou noc.“ „Ahoj a dobrou noc,“ rozloučila se Eliška. Eliška si dala večeři, umyla se, oblékla se a šla spát.

Ráno Eliška vstala, dala si snídani a šla se podívat na kytku. Už z dálky volala: „Ahóóój kytko!“ Ale odpověď nikde. Eliška se podívá a kytky tam byla rozšlápnutá. Eliška začala tolik brečet, že nemohla ani promluvit. Maminka se zeptala, co se děje. Eliška mlčky ukázala na svoji kytku. Maminka tomu nemohla uvěřit a začala Elišku utěšovat. Eliška brečela pořád a nemohla brečení zastavit. Ani u večeře se neusmála a kluci se jenom smáli, protože to udělali oni. Eliška to věděla od začátku. Maminka poslala Elišku spát, že přijde na jiné myšlenky. Eliška maminku poslechla a šla spát.

Elišce se zdál krásný sen. Eliška a její kytky si hezky hrály a kytky jí řekla: „Nebud' smutná, Eliško, vždy ve snu se ti objevím a budeme si spolu hrát. A kluci, co ničí věci a květiny, co ubližují jiným, i na ty dojde. Zlo přece musí být potrestáno. Pak snad pochopí.“ Eliška se vzbudila a byla šťastná, že budou pořád spolu. Maminka a tatínek se radovali, že má Eliška zase svůj úsměv.

Jakub a strašidlo Hajánek

Pohádka pro Kubu

Anna Machátová

Bylo, nebylo jedno velké království strašidel, kterému vládl krutý pán Zla. V tom království žila strašidla zlá, zamračená, ospalá, děsivá, protivná, zuřivá, ale žilo tam i jedno hodné, přátelské a usměvavé. Jmenovalo se Hajánek. Mělo rádo děti, a proto se mu ostatní strašidla smála. Ale Hajánek si z toho nic nedělal. Měl své děti, kterým četl pohádky a které měl moc rád. A to mu stačilo. Nejradši měl Jakuba, který tiše poslouchal a vždy za pohádku slušně poděkoval. To se Hajánkovi líbilo.

Když se pán Zla dověděl, že Hajánek čte dětem pohádky, místo aby je strašil, vyhnal ubohého Hajánka ven do temného lesa. Ač to bylo strašidlo, také se velice bálo. Nejhorší to bylo v noci, protože předtím vždycky býval se svými dětmi a četl jim pohádky. Bylo mu smutno, hlavně po Jakubovi. Jakub čekal na své hodné strašidlo. Když nepřicházelo, začal se o ně bát, protože mu Hajánek řekl, co by se stalo, kdyby přišel pán Zla na to, že vypráví dětem pohádky. Jakub se rozhodl, že půjde Hajánka hledat.

Jakub neváhal, natolik měl Hajánka rád, že přemohl svůj strach ze tmy. Oblékl se, ale pak ho napadlo, že maminka s tatínkem se o něj budou jistě bát. A tak jim napsal dopis: „Milá maminko a tatínku, nebojte se o mě. Šel jsem hledat svého kamaráda Hajánka. Brzy se vrátím. Ahoj, Jakub.“

A tak vyrazil. Nevěděl sice, kde má Hajánka hledat, ale vůbec mu to nevadilo. Šel za svým srdcem. Věděl, že ho určitě najde. S nadějí nikoli strachem bloudil lesem a hledal svého kamaráda Hajánka. Bloudil lesem dlouho, předlouho, až skoro ztrácel naději, že se on i jeho kamarád Hajánek vrátí domů. Každou chvíli zahoukala sova, zavyl vlk a přeběhl před nohama zajíc. Jakub se strašně lekl, ale pak se zasmál sám sobě, že se lekne každého zvířátka. Potkal medvěda, nejprve se ho strašně bál, ale pak si všiml, že je medvěd stejně hodný jako jeho kamarád. A tak se Jakub zeptal medvěda, jestli neví, kde je jeho kamarád Hajánek. Medvěd přikývl a Jakub si sedl medvědovi na záda. Medvěd ho odvedl ke schoulenému strašidlu

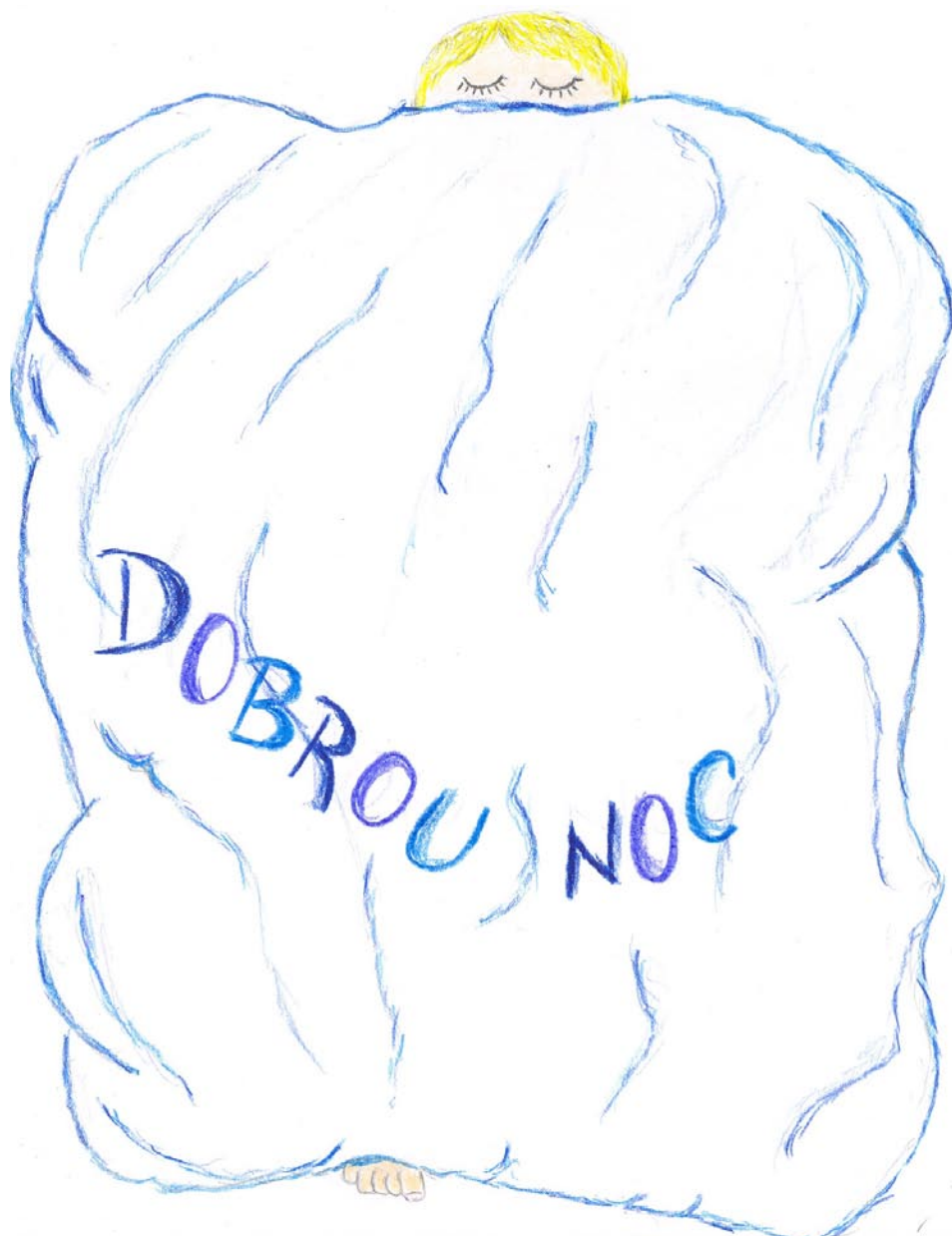

Hajánkovi, který ležel na mokré trávě, už se smrákalo a začala padat rosa. Jakub rychle slezl z medvědových zad a poděkoval mu. Medvěd mu řekl: „Když budeš potřebovat pomoc, stačí zabručet a já přiběhnu.“

Jakub zůstal u nemocného strašidla sám. Dal mu svoji šálu a čepici a přikryl ho bundou, aby mu nebyla zima. Hajánek mu poděkoval a měl velikánskou radost, že za ním Jakub přišel. Pak Jakub zabručel a medvěd se objevil. Jakub posadil Hajánka na medvědova záda a řekl mu, aby šel. Jenže medvěd ani Jakub nevěděli, kudy ven z lesa. A tak medvěd zavolal medvědice, která už venku z lesa byla. Medvědice s sebou dovedla i dvě malá a krásná medvíďata. Nakonec šli s Jakubem nejen medvěd a medvědice spolu s medvíďaty, ale i několik malých zvířátek, která jim taky pomáhala z lesa ven. Bylo jim veselo, i když Hajánek měl kašel a rýmu. Když vyšli z lesa ven, medvědice s medvíďaty i ostatní zvířátka se s Hajánkem a Jakubem rozloučila. Medvěd šel s nimi dál a dovezl Hajánka až k Jakubovu domu, kde se s nimi také rozloučil a odešel zpátky do lesa. Jakub vzal Hajánka pod rameno a vešel do domu.

Rodiče se moc radovali, že se Jakub vrátil, protože se o něj velmi báli. Hajánka ubytovali vedle Jakubovy postele. Hajánek se brzy uzdravil a dál svému odvážnému a chytrému kamarádovi vyprávěl pohádky a už se nikdy nevrátil do zlého království strašidel.

A co pán Zla? Pukl vzteky.

O kosovi, ještěrce a hadovi

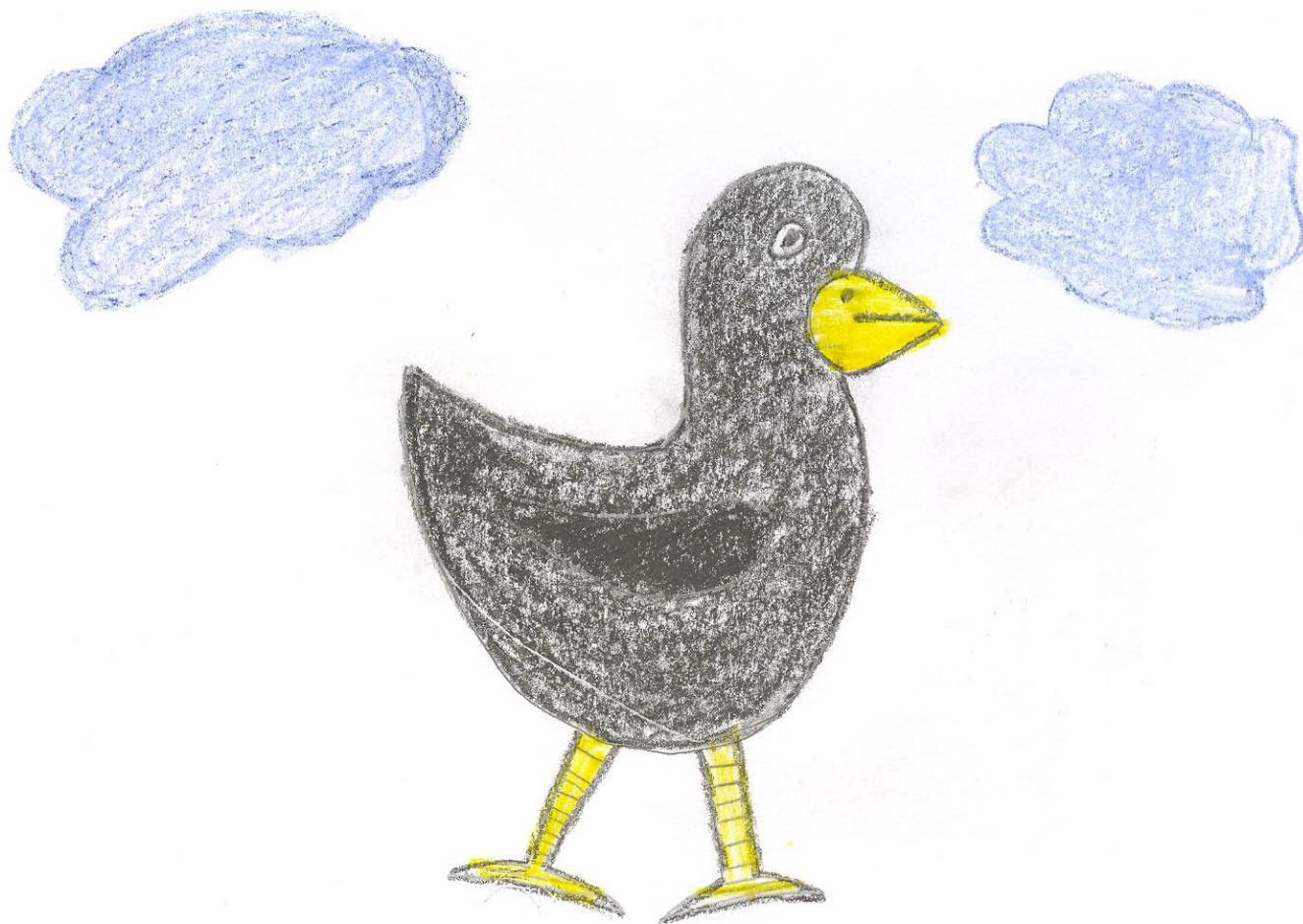
Pohádka pro Petřu

Jaroslav Břečka

Jednoho dne se kos Karel rozhodl jít do světa. Sbalil si ranec a šel. Ani se neohlédl. Šel dál a dál. Cestou potkal ještěrku. „Kam jdeš? Můžu jít s tebou?“ zeptala se nedočkavě. Kos Karel na to: „Jasně!“ A šli. Potom potkali hada. „Můžu taky s vámi?“ Kos i ještěrka na to: „Jasně!“ A už byli tři. Šli stále dál a dál, kam jim ukazovalo sluníčko svými paprsky.

Pomalu se schylovalo k večeru. Ještěrku začaly bolet nožičky, kosa křidélka a had měl plazení už taky dost. Než se úplně setmělo, našli si vyhřátou paseku. Uprostřed se modralo jezírko a povalovala se tu spousta kamenů na vyhřívání pro ještěrku. Had tam objevil na kameni „solárko“ i chladné doupě pod kamenem. Okolo paseky se tyčil jehličnatý les a tam si kos vystavěl hnízdo. Měli se tam krásně. Žili si tam jako v ráji. Každé ráno kos spořádal pěkných pár červů, ještěrce také žádný hmyz neunikl a had si jezdil (říká se přece „jezdí jako had“) pro svá oblíbená sousta.

Jednou se kos s ještěrkou jako obvykle vrátili s plnými břichy, ale had pořád nikde. Co to? Na kameni po něm zbyla jenom kůže. Ještěrka a kos mysleli, že je jejich kamarád mrtvý. Had se však za okamžik připlazil živý a zdravý, vesele mrskal svým rozeklaným jazýčkem a svým nechápavým přátelům vše vysvětlil. „Copak jste nevěděli, že had svléká kůži?“

Jak se letadélko naučilo létat

Pohádka pro paní Lenku

Josef Šindelář

Bylo jedno letadélko a to bylo velice smutné, protože neumělo létat.

A tak jednou, jak jelo po dráze, uvidělo stíhačku. Vtom dostalo nápad! Jelo a jelo, až ke stíhačce dojelo a zeptalo se jí, jestli ho nenaučí létat. Stíhačka nebyla proti. „Letadélko, musíš se rozjet velmi rychle, musíš nabrat velikou rychlost!“ řekla stíhačka. Letadélko se rozjelo, dalo do toho všechno. A co to? Letadélko letí!

Od té doby, co ho naučila stíhačka létat, je velmi veselé. Stíhačka má radost, že letadélko má radost. Celý den prolétalo a později šlo spát, ale ještě se chtělo pochlubit helikoptérce, ale řeklo si, zítra je taky den a šlo spát.

AUDI, ty jsi super!

Pohádka pro paní učitelku

Dominik Kučera

Bylo jedno auto, které se jmenovalo AUDI. Mělo čtyři kruhy ve znaku. Chtělo se stát autem závodním. Ve městě se jednoho dne objevil plakát s nápisem „Kdo se chce stát závodníkem?“ A tak se AUDI přihlásilo.

Ráno se vzbudilo a šlo na stadion, kde se měla všechna auta, která chtěla závodit, přihlásit. Jelo ke startu, pan rozhodčí vystřelil, že už je GO! AUDI se leklo, hned se rozběčelo. Olejové slzy mu začaly kapat na zem. Ale pak uvidělo, jak ostatní auta rychle jezdí kolem. Teprve teď se vzpamatovalo, bleskurychle nastartovalo a ujíždělo. Říkalo si: „Dokážu to, musím to zvládnout!“ Dostalo se na čtvrté místo, pak na třetí, druhé a nakonec zrychlilo ještě víc. A co se nestalo? Ano! Vyhrálo! Radostí křičelo, teda spíš troubilo. Nadšení diváci mu fandili: „Hurá AUDI, ty jsi super!“

A tak se AUDI stalo nejrychlejším závodníkem.

Obsah

Milí prvňáčci.....	3
O malém dráčkovi Kulihráškovi.....	4
O nerozlučných přátelích.....	5
O zlaté rybce.....	6
Kočka Sissi baletkou.....	7
Záchrana koní.....	8
O žabce Adélce.....	9
Ať žije fotbal!.....	10
O Peťušce a ztracené panence Elišce.....	12
O plyšovém medvídkovi koalovi.....	13
Superhrdinové.....	14
O červeném autu.....	15
Květinové víly.....	16
Kočka Vločka a myška Ryška.....	18
Tomáši, neboj se!.....	19
Velké auto Pepa.....	20
Splněné přání.....	21
O Eliščině zahrádce.....	22
Jakub a strašidlo Hajánek.....	24
O kosovi, ještěrce a hadovi.....	26
Jak se letadélko naučilo létat.....	27
Audi.....	28

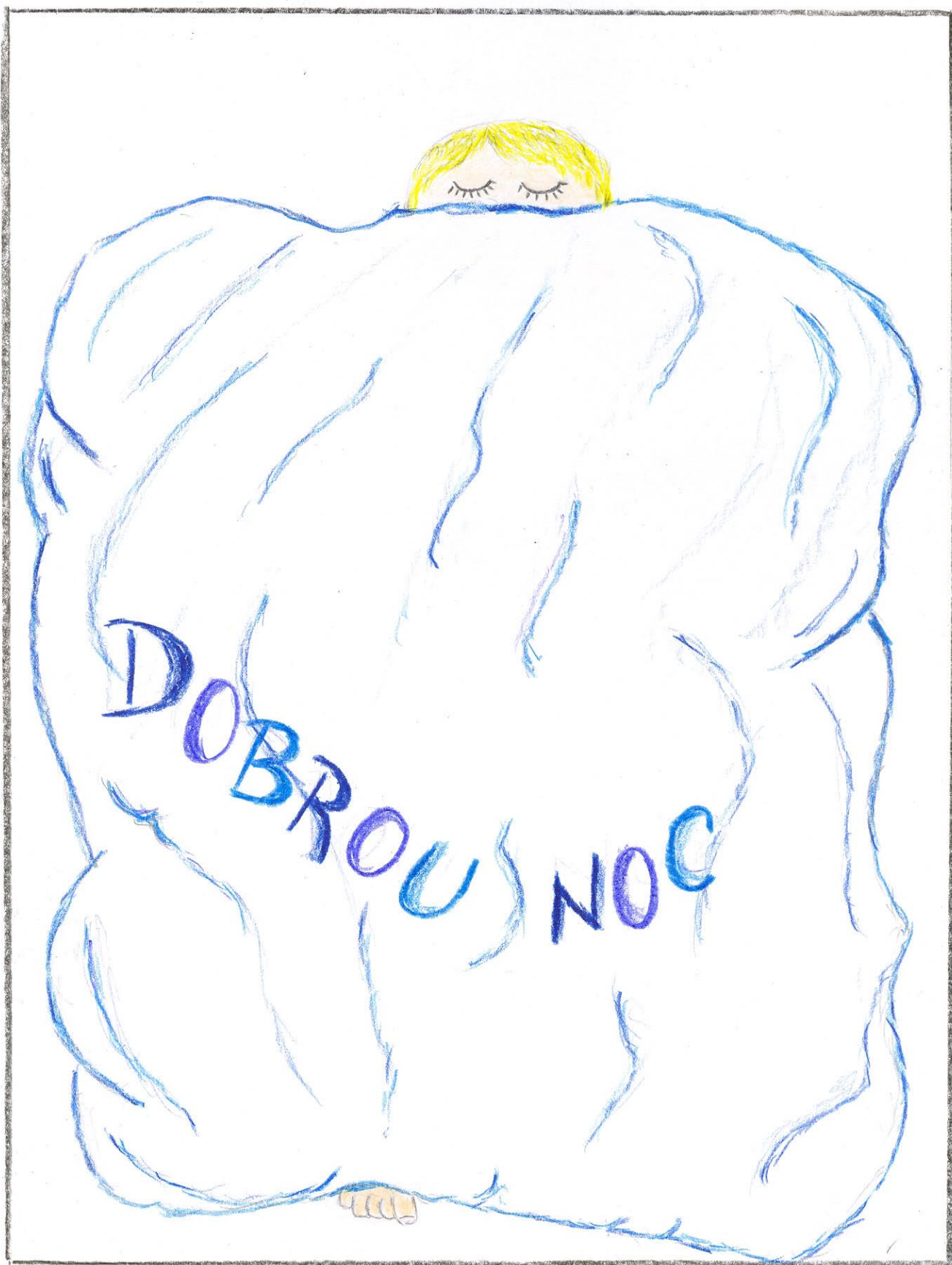
Pohádky pro hodné prvňáčky

Napsali žáci 5. A
Ilustrovali žáci 5. A
Upravila Eva Pokorná

Vydalo nakladatelství BENE
Základní školy Třebíč, Benešova 585
jako svou 19. publikaci v roce 2010

Vytiskl Akcent Třebíč

NAKLADATELSTVÍ BENE